

Ο εν σπηλαίω τεχθείς (Μητροπολίτης Νικοπόλεως και Πρεβέζης Μελέτιος Καλαμαράς)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)



Μυστήριο ο Χριστός. Μεγάλο και ανεξερεύνητο μυστήριο, όσο και να προσπαθήση κανείς να βασανίση το μυαλουδάκι του, και με οποιοδήποτε σημείο της ζωής Του και αν θελήση να καταπιαστή. Πριν ακόμη γεννηθή, ο άγγελος είχε ειπεί: «Καλέσεις τον όνομα αυτού Ιησούν• αυτός γαρ σώσει τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών». Δηλαδή, πριν γεννηθή, μας λέγει ο άγγελος, ότι θα είναι αγόρι, θα μεγαλώση, θα απόκτηση λαό και θα σώση τον λαό του! Όχι από την πείνα η τον πόλεμο. Από τις αμαρτίες!



Και να το ερώτημα: Ποιός μπορεί να σώση άνθρωπο από τις αμαρτίες του; Κανένας. Γιατί η αμαρτία δεν είναι έξω, είναι μέσα μας! Και αν εκεί μέσα η αμαρτία βασιλεύει, ποιός μπορεί να την εκθρόνιση; Κανένας άνθρωπος με κανένα τρόπο! Πως λοιπόν τολμάει κάποιος να λέη: «Αυτός σώσει τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών»; Μπορεί ποτέ αυτό να γίνη αλήθεια;

Λογικά, απόλυτα όχι! Όμως η εμπειρία, που είναι πιο δυνατή και πιο αληθινή από τη λογική, γιατί δείχνει την πραγματικότητα, γιατί είναι ρεαλισμός και όχι αερολογίες και νοσηροί ιδεαλισμοί, μας λέγει: Ναι, αυτό είναι αλήθεια. Το ξέρουν καλά, το ξέρουν από την προσωπική τους εμπειρία οι λυτρωμένοι. Εκείνοι, που ο Χριστός μπήκε μέσα τους, στην καρδιά τους, και ξεθρόνισε την αμαρτία.

Γι' αυτό, μόνο όσοι έχουν εμπειρία της σωστικής ενέργειας του Χριστού, καταλαβαίνουν, τι σημαίνει Χριστούγεννα. Μόνο «οι λελυτρωμένοι υπό Κυρίου» μπορούν να ψάλουν το «ότι αγαθός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού». Αυτοί, όταν στο «Πιστεύω» μας φθάνουν στα λόγια «τον δι' ημάς τους ανθρώπους και δια την ημετέραν σωτηρίαν κατελθόντα εκ των ουρανών και σαρκωθέντα εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου και ενανθρωπήσαντα», συγκινούνται βαθύτατα και πολλές φορές δακρύζουν.

Ήταν πολύ φυσικό, ότι ο Χριστός γεννήθηκεσε μια σπηλιά. Για δύο λόγους.

Ο ένας: γιατί οι ψυχές των ανθρώπων, και συνεπώς και τα σπίτια τους, ήσαν πιο βρώμικες και πιο βρώμικα από τις σπηλιές. Η δυσωδία της νεκρωμένης ψυχής είναι η χειρότερη από όλες. Την καταλαβαίνει, όποιος έχει μύτη για να μυρίζεται, μάτια για να βλέπη, αυτιά για να άκουη. Ακόμα κι εμείς «κάτι» καταλαβαίνομε. Όσο πιο

ψηλά πνευματικά βρίσκεται ο κάθε άνθρωπος, τόσο πιο ανυπόφορα αισθητή του γίνεται η μπόχα της αποσυντεθειμένης νεκρής ψυχής. Για φαντασθήτε, τι ανυπόφορο θα ήταν για τον Κύριο να γεννηθή σ' ένα τέτοιο σπίτι!

Ο δεύτερος: Ο Χριστός ήθελε με τη Γέννησί Του στο σπήλαιο να μας δείξει, ότι μπορεί να μεταβάλλη, με το «έτσι θέλω» Του, τα σπήλαια και την αηδία και σιχασιά των σταύλων σε ουρανό. Θυμηθήτε, τι λέμε σε μία προσευχή μας:

Μυστήριον ξένον ορώ και παράδοξον.

Ουρανόν το σπήλαιον

Θρόνον χερουβικόν την Παρθένον

Την φάτνην χωρίον,

εν ω ανεκλίθη ο αχώρητος!

Και μέσα σ' αυτόν τον ουρανό, γύρω από το Θρόνο, και γύρω από τον αχώρητο Θεό, και ενώ έλαμπε το αστέρι, που οδηγούσε τους μάγους, πλήθος στρατιάς ουρανού υμνούσαν το Βρέφος και έλεγαν: «Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη εν ανθρώποις ευδοκία».

Οι άγνωστοι, εκείνοι που είναι μακριά από τα γεγονότα, μπορούν να λένε ο,τι θέλουν, ξερνώντας την ανυπόφορη μπόχα της αποσυντεθειμένης ψυχής τους. Όσοι όμως γευτήκανε τη λύτρωσι, με αρχηγό την πανάχραντη του Χριστού Μητέρα και τους ποιμένας και τους μάγους, σκιρτούν από χαρά. Και δεν χορταίνουν να ψάλλουν: « Η Γέννησίς Σου, Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τω κόσμω το φως το της γνώσεως».

Να τους λυπώμαστε τους άθεους, τις παγωμένες και νεκρωμένες ψυχές! Ζουν στο σκοτάδι και στη σήψι.

Να προσευχώμαστε γι' αυτούς, να τους επισκεφθή ο Χριστός, να μη μέσα τους και να τους αλλάξει. Να τους φωτίση. Να τους σώση από την καταδυναστεία του διαβόλου. Να τους ελευθέρωση.

Εκείνον να τον ευχαριστούμε, διότι: « Επεσκέψατο ημάς εξ ύψους ο Σωτήρ ημών. Ανατολή Ανατολών, και οι εν σκότει και σκια• εύρομεν την αλήθειαν».

Και ας συνειδητοποιήσουμε το χρέος μας: Αυτήν την αλήθεια να την κρατήσουμε και να την διαδώσουμε.

Πηγή: agiazoni.gr